

מסורת הש"ס

[illegible]

ידה אור השלם

1. ובשנה רביעית קחה
 כל פדיון קדש העלולים
 וקראו בו יד
 2. ותקדשו להם והפן
 3. וזמלו את חורשם
 והקדשם אלהים
 והקדשו לטעם על הקדשם
 שופטים טו יג
 4. ובשנה רביעית
 וסבולו את פדיון לוחם
 אנו יד
 5. והקדשו אנו יד
 6. וקראו בו יד
 7. וקדשו בידם קדשם
 8. וקדשו בידם קדשם
 9. וקדשו בידם קדשם
 10. וקדשו בידם קדשם
 11. וקדשו בידם קדשם
 12. וקדשו בידם קדשם
 13. וקדשו בידם קדשם
 14. וקדשו בידם קדשם
 15. וקדשו בידם קדשם
 16. וקדשו בידם קדשם
 17. וקדשו בידם קדשם
 18. וקדשו בידם קדשם
 19. וקדשו בידם קדשם
 20. וקדשו בידם קדשם
 21. וקדשו בידם קדשם
 22. וקדשו בידם קדשם
 23. וקדשו בידם קדשם
 24. וקדשו בידם קדשם
 25. וקדשו בידם קדשם
 26. וקדשו בידם קדשם
 27. וקדשו בידם קדשם
 28. וקדשו בידם קדשם
 29. וקדשו בידם קדשם
 30. וקדשו בידם קדשם
 31. וקדשו בידם קדשם
 32. וקדשו בידם קדשם
 33. וקדשו בידם קדשם
 34. וקדשו בידם קדשם
 35. וקדשו בידם קדשם
 36. וקדשו בידם קדשם
 37. וקדשו בידם קדשם
 38. וקדשו בידם קדשם
 39. וקדשו בידם קדשם
 40. וקדשו בידם קדשם
 41. וקדשו בידם קדשם
 42. וקדשו בידם קדשם
 43. וקדשו בידם קדשם
 44. וקדשו בידם קדשם
 45. וקדשו בידם קדשם
 46. וקדשו בידם קדשם
 47. וקדשו בידם קדשם
 48. וקדשו בידם קדשם
 49. וקדשו בידם קדשם
 50. וקדשו בידם קדשם
 51. וקדשו בידם קדשם
 52. וקדשו בידם קדשם
 53. וקדשו בידם קדשם
 54. וקדשו בידם קדשם
 55. וקדשו בידם קדשם
 56. וקדשו בידם קדשם
 57. וקדשו בידם קדשם
 58. וקדשו בידם קדשם
 59. וקדשו בידם קדשם
 60. וקדשו בידם קדשם
 61. וקדשו בידם קדשם
 62. וקדשו בידם קדשם
 63. וקדשו בידם קדשם
 64. וקדשו בידם קדשם
 65. וקדשו בידם קדשם
 66. וקדשו בידם קדשם
 67. וקדשו בידם קדשם
 68. וקדשו בידם קדשם
 69. וקדשו בידם קדשם
 70. וקדשו בידם קדשם
 71. וקדשו בידם קדשם
 72. וקדשו בידם קדשם
 73. וקדשו בידם קדשם
 74. וקדשו בידם קדשם
 75. וקדשו בידם קדשם
 76. וקדשו בידם קדשם
 77. וקדשו בידם קדשם
 78. וקדשו בידם קדשם
 79. וקדשו בידם קדשם
 80. וקדשו בידם קדשם
 81. וקדשו בידם קדשם
 82. וקדשו בידם קדשם
 83. וקדשו בידם קדשם
 84. וקדשו בידם קדשם
 85. וקדשו בידם קדשם
 86. וקדשו בידם קדשם
 87. וקדשו בידם קדשם
 88. וקדשו בידם קדשם
 89. וקדשו בידם קדשם
 90. וקדשו בידם קדשם
 91. וקדשו בידם קדשם
 92. וקדשו בידם קדשם
 93. וקדשו בידם קדשם
 94. וקדשו בידם קדשם
 95. וקדשו בידם קדשם
 96. וקדשו בידם קדשם
 97. וקדשו בידם קדשם
 98. וקדשו בידם קדשם
 99. וקדשו בידם קדשם
 100. וקדשו בידם קדשם

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

מכריז וכו' חוז מן היין. שמתוך חשיבותו קבעו לו ברכה לעצמו וכן הפס: בורא מיני דשאים. לפי שיש בכלל מרי האדמה דשאים חרשים כגון קטניות ורבי יהודה בעי היכר ברכה לכל מיני ומיני: גמ' קדש סולוים. נעטע רכעי חמידי ומשמע שמי הלולים

ביצד מברכין על הפירות א על פירות

האילן הוא אומר בורא פרי העץ
חוץ מן היין שעל היין הוא אומר בורא פרי
הגפן ועל פירות הארץ הוא אומר בורא פרי
הארץ וחוץ מן הפת שעל הפת הוא אומר
המוציא לחם מן הארץ ^הועל הירקות הוא
אומר בורא פרי האדמה רבי יהודה אומר
בורא מיני דשאים: ^גמ' מנא ה"מ ^דתתנו
רבנן יקדש הלולים לה' מלמד ששטונים
ברכה לפניהם ולאחריהם מכאן אמר ר"ע
אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך
והאי קדש הלולים להבי הוא דאיתא האי
מביעי ליה חד דאמר רבנא ^האחליה וחד
אחליה ואידך דבר הטעון טעון חלול
ושאני טעון שירה אינו חלול וכד' ^ה
שמואל בר נחמני א"ר יונתן ^הדאמר ר'
שמואל בר נחמני א"ר יונתן מנין ^השאין
אומרים שירה אלא על היין שנאמר ^הותאמר
להם הגפן החדלתי את תירושי המשמח
אלהים ואנשים אם אנשים משמח אלהים
בבמה משמח מכאן שאין אומרים שירה אלא
על היין הניחא למאן דתני ^הנבעי רבעי
אלא למאן דתני כרס רבעי מאי איכא
לממר דאתמר ר' חייא ור' שמעון ברי ^היד
תני כרס רבעי וחד תני נבעי רבעי ולמאן
דתני כרס רבעי הניחא אי יליף ג"ש דתניא

ו' אומר נאמר כאן י' להוסיף לכם תבואות
ונאמר להלן י' ותבואות הכרם מה להלן כרם
אף כאן כרם איתור ליה חד הגלול לכרכה
אף י' לילך גורה שוה ברכה מאי ליה ואי
נמי לילך גורה שוה אשכחן אחריו לפני מנין
הא לא קשיא י' דאיתאי בכל וחומר י' כשהוא
שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן אשכחן
כרם שאר מינין מנין דיליף מכרם מה כרם
דבר שנתנה ומעון ברכה אף כל דבר שנתנה
מעון ברכה איכא למפרך מה לכרם שכן חייב
מעולות קמה לזכייה מה לקמה שכן חייב
בחלה כרם יוכיח י' וחור הריז לא ראי זה כראי
זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן
דבר שנתנה ומעון ברכה אף כל דבר שנתנה
מעון ברכה מה להצד השוה שבהן שכן יש
בו צד מוזכר ואתי נמי זית דאית ביה צד מוזכר
זית מצד מוזכר אתי והא דרביא כתיב בזה
הא דרביא יוכינר ויגדש ויגד כתיב ועד

כרם וית אמר "כרם פפא *כרם וית אקרי כרם
להצד השווה שבחן שכן יש בהן צד מזבח
מה שבעת המינין דבר שנהנה ומעון ברכה
ה מה לשבעת המינין "שכן חייבין בבכורים
זא לא קשיא דאחי בקל וחומר כשהוא שבע
ן דתני נטע רבעי הא תינה כל דבר נטעיה
וסדגים מנא ליה אלא סברא הוא אסורי לא
לא ברכה: כ"ה *אסורי לא לחדש שיהנה מו

מן העוה"ז בלא ברכה מעל מאי תקנתיה ילך
אלא אמר רבא ידך אצל חכם מעיקרא וילמדנו
נהנה מן העוה"ז בלא ברכה כאילו נהנה מקדש
איה וכתבי' השמים שמם לך' ודארז נחן לבני

לה.

קשות תנא היכא קאי דקמני כ"ד
(ד"ג) משום דהנא סברא הוא לברך
מן העולם הזה בלא ברכה אי נמי י"ל
דקמני בעל קרי מברך לאחריו ואינו
מברך לפניו והכי נמי ש"ך הכא לברך
על כל דבר ודבר ע"כ קאמר הכא
כ"ד מברכין:

אחלית וחדר אכלית. תימה

למה לי קרא הא צפ"ב
 וקדושין (ד' ה'): ממירין קדש קדש
 ממעשר שז"כ יולק ממעשר שז"כ
 ימיר לי לאו קרא דהללים הוה אמינא
 דאדריבא יולק לחומרא קדש קדש
 ששכיבית ואין לו פדיון. עוד פי'
 יכינו חיים כסן א' מהסח הוה אמינא
 כי מעשר שזי ממח דוקא דזמן
 כי מעשר שזי הוה כמו בשנה ראשונה
 ושניה ורביעית וחמישית לשמטה
 וסובא חלוז אבל שלישי וששית שמטה
 עני דוקא אמינא לא קמ"ל חוללים:
 שחזרן אומרים שדא חז"א ע"י ה"ר.

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו חננאל

[illegible]

ואסיקנא למאן דהוי כרם
רביעי, שבעת המינים טעונין
בכרם לפניהם ולאחריהם,
ולאחריהם מן התורה
לפניהם מקל וחומר.
ולמאן דהוי נטע רביעי, כל
גדולי קרקע טעונין בכרם
מן התורה ושאר דברים
מבארה הוא שאסור לאדם
שיטעום כלום כדום שיכר.